

Sygn. akt *XI Ka 593/19*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lipca 2019 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Włodzimierz Śpiewła

Protokolant Wioleta Zawadzka

przy udziale Prokuratora Janusza Syczyńskiego

po rozpoznaniu dnia 9 lipca 2019 roku

sprawy M. Z. s. A. i M. z domu D., urodzonego
(...) w M.

oskarżonego z art. 178 a § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim z dnia 29 marca 2019 roku sygn. akt. II K 469/18

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze 120 (sto dwadzieścia) złotych opłaty i 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków.

Włodzimierz Śpiewła

XI Ka 593/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 marca 2019 r. Sąd Rejonowy w Radzynie Podlaskim skazał M. Z. za przestępstwo z art. 178a § 1 kk na karę grzywny w wysokości 120 stawek dziennych po 10 złotych, orzekł wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na trzy lata i świadczenie pieniężne w wysokości 5000 złotych oraz obciążył kosztami sądowymi.

Apelację od tego wyroku złożył obrońca zarzucając obrazę przepisów postępowania, a w szczególności art. 7 kpk polegającą na dowolnej ocenie dowodów i art.4, 92 i 410 kpk polegającą na oparciu orzeczenia tylko na dowodach obciążających. Ponadto skarżący zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych wskazując, iż Sąd wadliwie ustalił, że oskarżony prowadził samochód podczas, gdy ten go jedynie wypychał. Dodatkowo apelujący podniósł zarzut rażącej surowości kary poprzez nieuwzględnienie wniosku o warunkowe umorzenie postępowania i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego bądź warunkowe umorzenie postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniesiona apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie, gdyż postawione w niej zarzuty są chybione.

Kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku nie wykazała, by Sąd Rejonowy procedując w sprawie, dopuścił się obrazy przepisów postępowania, w tym także tych, o których mowa w apelacji, bądź popełnił inne uchybienia takiego rodzaju, że dyskwalifikowałyby one trafność zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone wnikliwie i rzetelnie, a poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne i wyprowadzone wnioski znajdujące swoją konkretyzację w dyspozytywnej części wyroku, są konsekwencją kompleksowej oceny całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Ocena dowodów dokonana została z uwzględnieniem reguł, o jakich mowa w art. 4, 7 i 410 kpk, a więc jest wszechstronna, obiektywna oraz poprawna pod względem logicznym i faktycznym.

Tok rozumowania Sądu został zaprezentowany w pisemnych motywach wyroku, które odpowiadają wszystkim wymogom art. 424 kpk, w szczególności wskazują które dowody i dlaczego zostały obdarzone wiarą, a którym i z jakich przyczyn ten walor został odmówiony.

Wywody skarżącego mają charakter wyłącznie polemiczny, sprowadzają się bowiem do prostego kwestionowania dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny dowodów. Rzecz jest jednak w tym, że zabieg ten faktycznie nie wykazuje wadliwości zapadłego rozstrzygnięcia, i jako taki, musi pozostać bezskuteczny.

I tak wbrew twierdzeniom apelującego Sąd prawidłowo ocenił dowód z zeznań funkcjonariuszy policji, którzy zgodnie opisali okoliczności zdarzenia, nie pozostawiając żadnych wątpliwości co do jego przebiegu. W tym miejscu należy też stwierdzić, że wywody skarżącego o rzekomym zainteresowaniu policjantów w doprowadzeniu do ukarania oskarżonego pozostają całkowicie gołosłowne, gdyż na ich potwierdzenie nie przedstawił żadnych dowodów. Podobnie brak jest podstaw do zakwestionowania poprawności oceny zeznań pozostałych świadków i wyjaśnień oskarżonego, w których nie tylko występują liczne sprzeczności, lecz również brakuje im logiki.

Wywody skarżącego odnośnie konieczności posłużenia się regułą z art.5 § 2 kpk w kontekście występujących między dowodami sprzeczności i braku możliwości pozyskania dowodu w postaci nagrania z monitoringu, wskazują na niezrozumienie instytucji regulowanej tą normą prawną. W żadnym razie nie może ona bowiem służyć do rozstrzygania w przedmiocie wiarygodności dowodów. W okolicznościach niniejszej sprawy przepis ten w ogóle nie miał zastosowania, albowiem na podstawie ocenionych jako wiarygodne dowodów Sąd ustalił pełny stan faktyczny. Ponadto wbrew twierdzeniom skarżącego okoliczność, że dowody uznane za wiarygodne okazały się dla oskarżonego niekorzystne sama przez się nie dyskwalifikuje prawidłowości przeprowadzonej oceny.

Odnosząc się zaś do zarzutu obrazy art. 4 kpk trzeba stwierdzić, że jest on całkowicie chybiony. Wynikający z tego przepisu obowiązek badania i uwzględniania okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego, jest wyrazem ustawowego postulatu, by ustalenia faktyczne odpowiadały prawdzie (art. 2 § 2 kpk). W postępowaniu sądowym jest to osiągalne tylko wtedy, gdy przedmiotem zainteresowania sądu orzekającego jest cały zebrany w sprawie materiał dowodowy, bez pominięcia istotnych jego części i gdy całość tego materiału – po prawidłowym ujawnieniu go w procesie – stanie się następnie przedmiotem rozważań tegoż sądu zgodnie z art. 410 kpk i 424 kpk. Odwoławcza kontrola prawidłowości zaskarżonego orzeczenia nie dała podstaw do stwierdzenia, by Sąd I instancji uchybił tym wymogom, a skarżący stawiając zarzut obrazy art. 4 kpk nie wskazał na czym konkretnie to uchybienie miałyby polegać.

Nie ma także żadnych przesłanek do przyjęcia, że Sąd Rejonowy popełnił błąd w ustaleniach faktycznych. Zarzuty te są na tyle ogólnikowe, że nie ma potrzeby rozszerzania argumentacji w tym zakresie, wobec faktu, iż sąd odwoławczy zaakceptował wywody w tym przedmiocie zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Zaskarżony wyrok także w części dotyczącej kary jest prawidłowy. Pomijając już wadliwość zarzutu postawionego w tym zakresie należy stwierdzić, że Sąd prawidłowo ocenił stopień winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego zasadnie uznając, iż brak jest podstaw do ustalenia, że nie są one znaczne. Wykluczając możliwość zastosowania warunkowego umorzenia postępowania Sąd uwzględnił jednak wszystkie okoliczności łagodzące, co skutkowało

skazaniem oskarżonego na karę najłagodniejszego rodzaju w stosunkowo niewielkim wymiarze. Co więcej środki karne orzeczono na najniższych możliwych poziomach, a zatem nie ma żadnych podstaw by twierdzić, że orzeczona kara razi surowością.

Z tych wszystkich powodów, Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze zostało wydane na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 636§1 kpk oraz art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223, z późn. zm.).

Włodzimierz Śpiewła